

## FOREST ART

Järnsta kulturförening, till 20 aug.  
Konstinstallationer i  
Vännersta och Mälardalen av  
Jan K Persson, Nic Langendoen,  
Annikka Arvidsson, Inga Palmér,  
Malin Simonsson och Jamila Drott  
Vernissage 26 juli

### Skogsrum för konst

I en viss koppling till konstriktningen Street Art visar Järnsta Kulturförening i sommar Forest Art i det skogrika Nordingrå. Tanken är att staden nästa år blir spelplats i Göteborg. Det är Annikka Arvidsson som står bakom idén och hon är både en av konstnärerna och samordnare av utställningen i Nordingrå.

I lördags var det vernissage och vi var säkert ett femtiotal fotgängare som med kartblad i händerna gav oss ut i terrängen på en två timmar lång konstrunda. Åtta stopp med tio installationer hann vi med plus ett kortare avbrott för vätskekontroll i den varma sommareftermiddagen. De sex konstnärerna fanns med och besvarade frågor och berättade om sina tankar och idéer runt sina speciella installationer. Mig fick de olika konstrummen i landskapet att associera till stämningar från filmer jag sett. Även en och annan fundering över manligt och kvinnligt i landskapstolkningen triggades igång.

Annika hittade den unga duon Jamila Drott och Malin Simonsson på HDK i Göteborg. Deras examensutställning hade hon råkat se och blivit starkt tagen av. I Forest Art projektet har Jamila och Malin prövat drömmarna om en svensk tomtebolyska. Som överraskningar och hägringar i skogen och på sjön dyker de upp som små idylliska dockskåpsmiljöer med stugan i centrum. I skogen med tvär gräns mot blåbärsriset och de högresta granarna prunkar de mest exotiska krukväxter i starka, klara färger. Som en extra kick har stugan fått graffiti på ena väggen. Mitt ute på Hållsjön ligger den ultimata sommarstugedrömmen i ministorlek med falurött och vita knutar. Det påminner om alvernas ombonade bydyller i Sagan om Ringen.

Även Inga Palmérs renskrubbade tallstubbar ger känslan av de låga jordkulorna i Frodos Vattnadal. Inga, som är inbjuden konstnär från Stockholm, hejdade sig plötsligt vid ett hygge i Mälardalen och tyckte att hon såg hur de grå stubbarnas rötter såg ut som om de samtalade med varandra. Långt där nere under moränen och mossan tycktes de utbyta klokskaper som de också delgav alla träd, buskar och blommor runt omkring. Hon putsade deras nakna stammar tills de blänktes likt gråvitt siden och förenade dem med självförmultnande fiberband för att befästa gemenskapen och låta oss se hur vackra de kunde vara i aftonsolen.

I en mörk och kvistig granskog har Annikka Arvidsson hängt vita spetsgardiner på spända vita linor. I det sneda kvällsljuset får de ytterligare mönster och tygsjökens vithet förstärks av det brunsvarta framörskret. Det ger en nästan andlig högstämhet i skogsrummet, som hämtat ur den ryske filmregissören Tarkovskijs Offret. Tätt intill det vardagliga livet försiggår det där andra. Det som vi inte riktigt är medvetna om men som någon gång kan rubba cirklarna och få oss att byta riktning. Man tvättar sin gamla välkända byk och upptäcker nya mönster. Annikka Arvidsson vill kanske få oss att uppmärksamma de små tecknen i god tid.

Nic Langendoen iklädd något som liknar en biodlares skyddsdräkt stegar upp jorden och tar mått på avstånden. Vi kan betrakta omvärlden och några ensamma objekt genom OS-ringar i rött och höra djurläten. En åsna som skriar, en jorduggla och vad mer? Det är

KONST I VÄSTERNORRLAND

Landstinget, Regional Utveckling, 871 85 Härnösand 0611-80214

Red: Mats de Vahl mobil: 070-2476939 epost: [mats.de.vahl@lvn.se](mailto:mats.de.vahl@lvn.se)

svårt att riktigt uppfatta ljuden. I alla fall hade flera av oss skrivit ner i en utlagd önskedagbok att vi gärna ville höra fågelsång, och att fågelsång var vårt absoluta favoritljud. Jag minns en spansk film på filmstudion för några år sedan som hette just Terra/Jorden och handlade om en ensam man som gjorde mätningar i en liknande skyddsoverall men kommer inte längre ihåg varför han mätte jorden. Det kändes då på samma sätt som nu att detta är ett manligt sätt att reflektera över vår tid, att väga och mäta och ta ut riktningen.

Även Jan K Persson tar ut sikten mellan centrum och periferi i sin provisoriskt expanderande konstruktion. Han har snickrat och donat och gör en performance genom att inta olika positioner i sitt byggnadsverk. Långsamt, långsamt tänjer han ut armar och ben efter väderstrecken och känner av hela rummets form och innebörd. Det darrar lätt i bygget men är roligt att se hur viljan försöker göra det omöjliga. En fläkt av Verner Herzogs film Fitzcarraldo går som ett stråk över installationen. Både Jan K Persson och Nic Langendoen kan man säga är ett med sina konstrum i det nordingråiska landskapet.

Text: Karin Lundquist

Foto: Jonas Lundqvist